editorial

Aquell projecte que, ja fa tres anys, vam endegar des de la Comissió de Comunicació, que la pàgina web de l'AMPA tingués, més enllà del seu format digital, una materialització física en forma de butlletí, és ja una realitat plenament consolidada. Amb tot, només amb un primer cop d'ull, ja heu pogut comprovar que aquest AMPAPA'T és diferent dels altres. El que hem volgut és fer un monogràfic dedicat al 10è aniversari de l'Escola, amb més fulls, amb dibuixos i fotografies, a color, que l'AMPAPA'T fos testimoni d'excepció de l'esdeveniment que ja fa dies que celebrem. Tot i prescindir en aquest número de les seves seccions habituals, n'hem conservades dues que us poden resultar interessants: la de l'entrevista, en què un dels arquitectes de l'edifici de l'escola i de part del barri, David Mackay, ens parla del seu procés de construcció; i la de 'Els pares opinen', on Joan Melcion, pare del col·legi i vicegerent d'Ordenació Acadèmica de la UAB, ens destria els motius per defensar aferrissadament el projecte de llengües.

La resta és un repàs al que han estat aquests deu anys des de diferents vessants. Una cronologia a partir dels esdeveniments més importants i de les samarretes que s'han fet cada curs; les opinions i els testimoniatges més diversos, des de l'equip directiu fins a alguns exalumnes; un recull fotogràfic molt exhaustiu del que han estat aquests deu anys i, fins i tot, la crònica del que va ser la festa del 31 de maig passat, amb ressenyes sobre la fira, la taula rodona i el sopar final dels pares i les mares.

Aquest AMPAPA'T vol ser un homenatge a tots, als que hi són i als que ja han marxat, als que van conèixer (i, en certa manera, patir) els mòduls prefabricats i als que ja han vingut a l'edifici actual. A tots els que s'esforcen cada dia per dignificar l'escola com a lloc de trobada i d'intercanvi d'experiències, com a formadora dels nostres futurs ciutadans. Però, sobretot, a tots els que han fet possible que el CEIP Vila Olímpica i el seu projecte educatiu siguin, després de deu anys, una realitat i un exemple a seguir. Per molts anys més!

.-AC

fem memòria

- El maig de 1998 es va posar la primera pedra de l'Escola.
- Es van fer classes als barracots durant tres anys.
- El CERE (Projecte de Llengües) es va iniciar l'abril de 1999.
- El setembre de 1999 es va fer una jornada de portes obertes que va servir com a inauguració del Centre.
- No va haver-hi inauguració per part de les autoritats del moment.
- Va trigar a construir-se un any i mig.
- L'Escola estava pensada per a 450 alumnes. Ara n'hi ha 478.
- El primer Claustre es componia de 6 mestres. Ara en són 32.
- La superfície de l'Escola és de 3.609 m²
- El cost de l'Escola va ser de 380,1 milions de ptes

l'entrevista

a David Mackay, de l'equip MBM, arquitectes de l'edifici del CEIP Vila Olímpica

Per Mercè Escuer / Fotografies: Núria Antolí

"L'EDIFICI D'UNA ESCOLA ÉS UNA BARREJA DE L'AMBIENT DOMÈSTIC I L'INSTITUCIONAL: ÉS UN MESTRE MÉS"

Vam voler contactar amb en David Mackay per fer-li unes preguntes sobre l'edifici de l'Escola i el seu procés de creació. I allí ens vam citar. Només entrar-hi va demanar de veure la biblioteca. Sempre l'havia vista sense llibres i la seva il·lusió era veure com quedaven als prestatges i, sobretot, veure-hi els nens llegir. Acompanyats de la directora, vam passejar pels passadissos i vam aprofitar per veure els murals de Sant Jordi. Finalment, vam anar a la biblioteca i vam tenir sort: hi havia força nens i nenes llegint. Al despatx de la Rosa Maria vam continuar la conversa.

M.E.- Quines són les fases principals en el projecte de disseny d'una escola? Quines particularitats va tenir el cas del CEIP Vila Olímpica?

D.M.- Primer de tot, pensem que l'edifici d'una escola és com un mestre més, és l'espai que els ajuda en la seva tasca d'ensenyar i ajuda els nanos en la d'aprendre. Això implica tot l'edifici. La qualitat de l'arquitectura sempre influeix en la manera que la gent s'estima un edifici, sigui un lloc de treball o d'estudis.

Per tant, un lloc de qualitat és important. Evidentment, en un edifici fet amb diners públics s'intenta sempre evitar tot tipus de luxe i valorar els materials senzills i, alhora, gaudir d'un ambient adequat. Nosaltres hem trobat que el bloc de formigó, que és molt senzill com a element, té un avantatge acústic, que absorbeix el soroll. No necessita manteniment, no s'hi veuen les marques dels nens, mentre que les parets enguixades s'han de pintar amb el temps.

També hem estat atents, tant com ha estat possible, a com han anat canviant els corrents pedagògics i a com es relaciona socialment el nen. L'obertura a l'educació ha de sortir de cada nen. L'escola és un fragment de la societat. L'escola és on el nen, fora de la família, comença a aprendre a viure socialment amb altres nens i en altres condicions. Per tant, considerem que l'edifici és una barreja entre l'ambient domèstic, sobretot a l'escola primària, i institucional.

M.E.- La nostra escola és un edifici que no deixa indiferent ningú. Tot i així, té virtuts arquitectòniques que no s'apreciïn a simple vista?

D.M.- Sí. Aquesta escola en particular està relacionada amb el lloc on és. Nosaltres no volíem una escola separada del carrer. No és un solar amb l'escola al mig. Aquest solar té una característica: els carrers no formen angles de noranta graus. El carrer de Carmen Amaya no forma 90 graus amb el de Jaume Vicens Vives, i això introdueix, en la composició de la planta de l'Escola, dos angles diferents. El passadís que creua l'Escola des de Carmen Amaya fins a Salvador Espriu, el que està a sobre de les classes de parvulari, té una paret paral·lela al carrer Jaume Vicens Vives i una altra de paral·lela a la pista d'esports. Això fa que sigui més ample d'una banda que de l'altra. Es va estirar l'edifici al llarg del carrer

Carmen Amaya per donar caràcter urbà al carrer, perquè no estigues aïllat del barri. El solar està al nivell del terreny real. Vam haver d'aixecar el nivell de la Vila Olímpica perquè el Cinturó del Litoral no es podia enfonsar més que el nivell freàtic del mar.

A l'Escola no es va tocar l'alçada del nivell del terreny original perquè el desnivell protegís del soroll del Cinturó del Litoral. Juntament amb els arbres crea una barrera acústica i, a més, t'arrecera del vent.

La composició de la façana té una raó: estàvem treballant a Holanda i hi havia un arquitecte dels principis de l'època moderna que ens va influir. Es pot dir que la nostra Escola té influència holandesa.

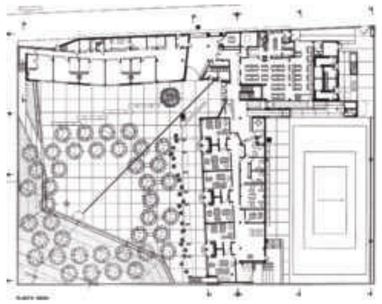

Nosaltres ens vam passar del pressupost i de superfície. I en un moment donat havíem de fer l'escola més petita, i vam començar a manipular el passadís que passa per davant de les classes de 4t, que es va fent més petit al final. Es va anar retallant per fer menys superfície i rebaixar-ne el pressupost. Això li dóna una certa personalitat i una imatge no tan rígida. Un últim detall: quan es va projectar la Vila Olímpica es va donar total llibertat als arquitectes: tots els edificis havien de ser de totxo, del color que volguessin, però els edificis públics havien de ser blancs. Església, poliesportiu i escola.

M.E.- Per què la distribució que té l'edifici de l'Escola? Quina és la raó per la qual té la planta en forma de L?

D.M- Vam fer una planta en L perquè, climàticament, unes classes reben el sol de matí, i unes altres classes a la tarda, de manera que, en algún moment del dia, totes les aules tinguin sol. A més, vam col·locar els serveis i el passadís com a aïllant del soroll dels cotxes. Quan arrenquen als semàfors fan molt soroll, i això ajuda a protegir les aules d'aquest impacte acústic.

M.E.- Hi ha algun racó de la nostra escola que sigui el seu preferit?

D.M.- La biblioteca, el gimnàs (que jo sempre anomeno teatre); el vestíbul d'entrada, tan ambigu. Els pares poden esperar en un porxo i entren al pati sense haver de passar per l'escola.

En aquest espai, la relació entre totes les parts funciona. El fet que les classes donin al pati ha anat bé perquè les famílies puguin recollir els nens directament a l'aula.

M.E.- Hem vist que molts dels seus projectes donen una gran importància al tema de l'accessibilitat per a persones amb mobilitat reduïda. Com és present aquest tema a la nostra escola?

D.M.- Vam lluitar per no fer un ascensor. No el volíem perquè el nen amb dificultats sempre hauria d'anar acompanyat per algú. Vam preferir una rampa perque s'és més lliure i permet que no hi hagi segregació entre els nens. A més a més, és divertit.

M.E.- Molts pares trobem original l'espai dedicat a la biblioteca. Com va sorgir la idea de fer una biblioteca vertical?

D.M.- El fet que l'edifici fos baix i estigues enfonsat preocupava molt el meu soci Oriol Bohigas, perquè no es veia l'escola i ell creia que s'havia de dir: "Ep!, som aquí!". Vam creure que el més important d'una escola és el coneixement, representat per la biblioteca. A això es va afegir el fet que, per raó del pressupost, no quedava molt d'espai per a la biblioteca. Per això vam decidir fer-la més alta. Teníem la idea de captar la llum des de dalt i donar-hi una il·luminació especial, perquè fos alegre i poder fer-ne la similitud amb un pou de coneixement.

ME.- Alguna cosa més que vulgui destacar del procés de construcció de l'Escola?

DM.- En construir aquesta escola vam tenir l'avantatge que no havíem de parlar només amb l'Administració pública, sinó que podíem parlar amb la Direcció de l'escola, encara que això fos políticament incorrecte.

des de l'AMPA

Per Joan Altés, president de l'AMPA

Deu anys? Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou i deu anys. Fàcil de dir, però si miro enrere... Sessió informativa per inscriure el meu fill a P3 en uns barracons, pocs recursos materials i molta empenta. Il·lusió? Es palpava amb contundència en l'ambient. Bona part d'aquelles mateixes cares segueixen empenyent el projecte. Un bon grapat de alumnes ja fa Secundària. Aquell nen de P3 deixarà l'escola, aquest any. Tres més hi aprenen cada dia. Un altre espera per entrar l'any vinent... Il·lusió? Se segueix palpant en l'ambient. Escola Vila Olímpica, moltes felicitats. Escola Vila Olímpica, moltes gràcies.

tribuna

L'ESCOLA VILA OLÍMPICA

La il·lusió d'un projecte que a poc a poc s'anava configurant als nostres caps, que hem desenvolupat i que fa deu anys que funciona. Però sempre amb preguntes: com fer que els nens siguin feliços aprenent, creguin en ells i en els altres? Com fer que coneguin i acceptin el món? Que l'analitzin i tinguin eines per viure-hi, per millorar-lo, per canviar-lo? I una idea punyent: com treballar la llengua de forma viva i real? Com ajudar a pensar, a descobrir i a construir coneixement?

L'any 1992 ens vam tobar la Tana, en Josep i jo, vam parlar d'escola, i vam reflexionar amb d'altres mestres sobre què és l'escola. L'any 1996 vam poder fer realitat unes idees, un fer de mestre. La possibilitat d'engegar un projecte, i el vam concretar i explicar a les famílies.

El primer any vam ser sis mestres. Va començar a funcionar el menjador, les extraescolars, l'AMPA. Després van arribar més mestres, més nens, més famílies, i tot s'anava engrandint; més cursos, més extraescolars. Una escola és una cosa viva en majúscula, plena de nens que creixen, dels seus problemes, de les seves alegries, de les seves ganes d'aprendre, de ser. Anys de treball en equip, de compartir idees, de reflexionar-hi seguint sempre el fil del projecte de l'escola. I mestres nous han portat bagatges nous, idees, vivències, joventut. I el projecte ha anat creixent a partir d'unes idees mestres, a partir de la creació de tots, de tres eixos que estan interrelacionats:

La força dels continguts i de la llengua. Els continguts importants, que els nostres nens necessiten per entendre el món i viure-hi en el futur, són els que hem de traspassar i per això són al currículum; i els nens han d'aprendre matemàtiques, i ciència, i saber com s'organitza la societat, i saber literatura i art i, per saber de tot això, usem la llengua, les llengües. És per això que la relació entre la llengua i els continguts és el primer punt del projecte i on hem centrat la investigació acció.

El segon és que les persones som plurilingües, que les llengües són una riquesa cultural i social. Que s'aprenen usant-les en contextos reals. I aquí també hi ha un amor per les llengües minoritàries, entre elles el català. És per això que a l'escola s'ensenya en català, castellà i anglès, i que es parla de les llengües del món i se'n canten cançons.

El tercer és la metodologia que emprem. La importància de la paraula, poder opinar, aprendre del que els altres diuen. El treball en petit grup, a l'hora de fer racons i treballs, haver de parlar amb els altres per fer coses. Explicar el treball als altres membres, escriure'l per tenir-ne constància, perquè es llegeixi. Fer sortides, escriure textos, solucionar problemes, elaborar informació. Això requereix d'un treball en equip, d'organitzar, de compartir hores, de reflexió, de prendre decisions... Fer de mestre així vol dir evolucionar constantment, i això és una feina engrescadora.

I el projecte es va anar fent realitat, vam començar a ensenyar en les tres llengües, vam donar importància al llenguatge del cos, a la música, a les idees dels nens, per anar-los traspassant la nostra cultura. Vam deixar que fessin, expliquessin, escoltessin, que observessin i sortissin de l'escola per anar a veure museus, granges, fàbriques, obres de teatre, audicions musicals. Que ho dibuixessin, que en parlessin, que després ho escrivissin, que aprenguessin a organitzar-se la feina, que es valoressin. Els mestres som mestres de l'escola: si els nens han d'aprendre a treballar plegats, els mestres també. I per això hi ha dos mestres a l'aula a l'hora d'anglès, de racons i en altres moments. Per això els mestres de classes paral·leles preparen junts les classes. Tot el Claustre és un grup de treball per reflexionar sobre el projecte. I un any reflexionem sobre com treballar les matemàtiques i la llengua de les matemàtiques, i un altre reflexionem sobre la llengua de les ciències, sobre la metodologia usada.

Tot això fa la feina de mestre molt interessant, mai igual. Que serveixi per assegurar o per canviar, per teoritzar, per innovar. Per això som una escola viva, plena d'il·lusió. Per això el CEIP Vila Olímpica fa deu anys que és la vostra Escola, la nostra escola.

Rosa M. Ramírez

la Carme

Per Agustí Clua

Potser ho ha fet que la teva feina anterior era en un taller de joieria. Potser per això la mainada t'adora i et diu "mama".

Potser per aquells set anys de monitora a P-3, per estar al centre cada dia des de les 7.30 h, per ser la veu cantant del menjador, per saber-te tots i cadascun dels noms de l'alumnat. Però, sobretot, per calmar i mimar les migdiades i els despertars. Aquells bracets plens de son buscant les teves cames com a primer recolzament, dins la tenda de campanya gegant, improvisant-te una illa enmig dels matalassos.

"Abans, els nanos entraven i sortien dels mòduls prefabricats per a anar a fer la migdiada, amb aquell fred a l'hivern! Aquelles aventures quan plovia, amb el carro del menjar d'un lloc a l'altre tapat de paraigües. Tant de moviment m'obligava a consolar-los en forma de conte, abans de dormir. Ara ja hi van directes, però segueix sent molt gratificant: els adorms, els consoles, els despertes i et fan petons... Amb menys professors i menys alumnes, fa deu anys tot era més recollit, com una gran família."

Potser per això ets tot un referent. I el mínim que pot fer algú que fa vuit o nou anys va estar plorant entre els teus braços és accedir-te amb respecte, perquè sap que li solucionaràs el problema o el dubte, i que, si hi ha algun conflicte, seràs justa, com sempre.

Carme Vilarrasa Vecina és la coordinadora d'extraescolars i de menjador, i secretària de l'AMPA.

opinions exalumnes

Tot i tenint aquella llibertat d'anar a dinar a casa, tenir la teva pròpia taquilla... I tot i tenint aquella responsabilitat que et fa sentir més gran del que ets, que et fa semblar més adult... Jo, segueixo preferint l'escola, perquè l'estimo, perquè ella ho va significar tot durant la meva infància, i és gràcies a aquells amics i companys que tant m'han ajudat, i a aquelles monitores i professores que tant m'han ensenyat i apreciat. Tot gràcies a ells, en fi, a ella, la meva escola.

Joana Domingo i Espinós

Del CEIP Vila Olímpica, recordo els barracons i l'estrena del nou edifici. En haver estat nosaltres els que vam iniciar l'escola, la relació entre companys, mestres i pares era molt bona, com una família pel fet de ser poca gent.

Àlex Lecina, 2n d'ESO a l'IES Icària

Sempre recordaré la impressió que em va fer canviar dels barracons a la nova escola, que era tan gran, amb pati, menjador, gimnàs...

Guillem Solé, 2n d'ESO a l'IES Icària

Fa quatre anys jo era al vostre lloc: content perquè acabava una etapa i en començava una altra de nova. Mireu endavant sense oblidar el que heu après a l'escola. Igual que jo, sempre recordareu aquells anys a l'escola Vila Olímpica i els vostres amics.

Guillem Pujol, 4t d'ESO a l'IES Icària

CRONOGRAFIA PER CURSOS

1996-1997 ANY 0

Començament del Projecte CERE

- P3: 44 nens, P4: 15 nens i P5: 8 nens.
- Tots els nens mengen fruita per esmorzar.
- Equip: Rosa Mª (directora), Tana (cap d'estudis), Josep (secretari), Neus (P3), Antònia (P3), Belén (P4), Josep (P5)

1997-1998 ANY 1

Festa de la primera pedra de l'escola

- S'arriba a primer curs. Dues mestres més: Rosalía i Gemma.
- Concurs pel logotip de l'escola, en què participen pares i mares.

1998-1999 ANY 2

L'escola es transforma en CERE (Centre Experimental de Règim Especial) l'abril de 1999

1999-2000 ANY 3

Inauguració de l'edifici de l'escola, el setembre de 1999

- El 23 d'abril del 2000 es crea el primer web de l'escola i de l'AMPA

2000-2001 ANY 4

1a FIRA DE MATES de les escoles del Poblenou i la Vila Olímpica

2001-2002 ANY 5

L'any de les Llengües

- La cantata de Nadal es va fer en diferents llengües.

2002-2003 ANY 6

1a promoció del CEIP Vila Olímpica

- 1r Premi de Regates de Vela per a l'Escola
- Primers delegats de classe (des de 3r curs fins a 6è)

2003-2004 ANY 7

Creació de l'equip d'hoquei TSUNAMI

- Avaluació del Projecte Integrat de Llengües, en què participa tota la comunitat educativa: mestres, pares i nens

2004-2005 ANY 8

El 23 d'abril de 2005 surt el 1er AMPAPA'T

- Treball solidari de Moçambic
- Vídeo del Projecte Integrat de Llengües
- Per primer cop, dos grups de sisè

2005-2006 ANY 9

- L'Escola s'inscriu en el Projecte d'Autonomia de Centres, proposat pel Departament d'Educació.
- Creació de la Comissió Camins Escolars
- Tercer premi d'Innovació Educativa, del Ministerio de Educación y Ciencia

2006-2007 ANY 10

Celebració del 10è aniversari de l'Escola

10 anys